

PERKŪNAS IR VELNIAS

Seniau kartą eidamas per girią, medžiotojas pamatė baloje velnią betupintį, iš vandens tik jo galva su gražiais ragučiais iškišta buvo. Medžiotojas, nieko nelaukdamas, gerai nutaikė ir šovė į velnią. Ne tik šovė, bet ir pataikė. Velnias pradėjo rekti ir prašyti, kad dar kartą šautų. Medžiotojas antru kartu nesšovė, nes buvo girdėjęs, kad į velnią du kartus šauti negalima: sakoma, jeigu į velnią šauni antru kartu, tai jam nieko nekenkia. Medžiotojas sau nuėjo tolyn į girią. Po kiek laiko susitinka labai didelį žmogų, visą apsikrovų šoviniais. Medžiotojas labai persigando, o tas didžiulis žmogus jam sako: „Nebijok manęs, aš tau nieko nedarysiu! Aš noriu tau tiktai padėkoti, kad nušovėi velnią — aš jį jau devyneri metai gaudau ir niekaip negalėjau pagauti“. Tai pasakęs, žmogus su šoviniais išnyko jam iš akių. Tada medžiotojas suprato, kad tai buvo Perkūnas.

Viename lauke buvo didelis akmuo. Vienas žmogus kartą medžiodamas pamatė, kad kažin kas kaišioja iš po akmens liežuvį. Žmogus šovęs keletą kartų, bet vis liežuvį rodo ir rodo. Užėjus Perkūnui jis dar sykį šovė į liežuvį ir Perkūnas tuo kartu trenkė į akmenį. Akmuo net į gabalus sutrupėjo. Po to pasigirdo balsas: „Laimingas tu, kad pats Perkūnas į pagalbą atėjo“.

Kitą kartą labai griaustinis griovęs. Mergelė ėjus per lauką, pasikaišius sijoną, kad nesušlaptų, o žaibai taip pliekė į akis, taip pliekė. Staiga ji išgirdus balsą: „Paleisk sijoną!“ Ta mergelė ir paleidus. Iš sijono iškritusi nemaža žuvis. Paėjus kelis žingsnius, tuoj tik tūkšt Perkūnas į tą žuvį, tik smala pasiliejo. Tai, mat, velnias norėjo sijone nuo audros pasislėpti.